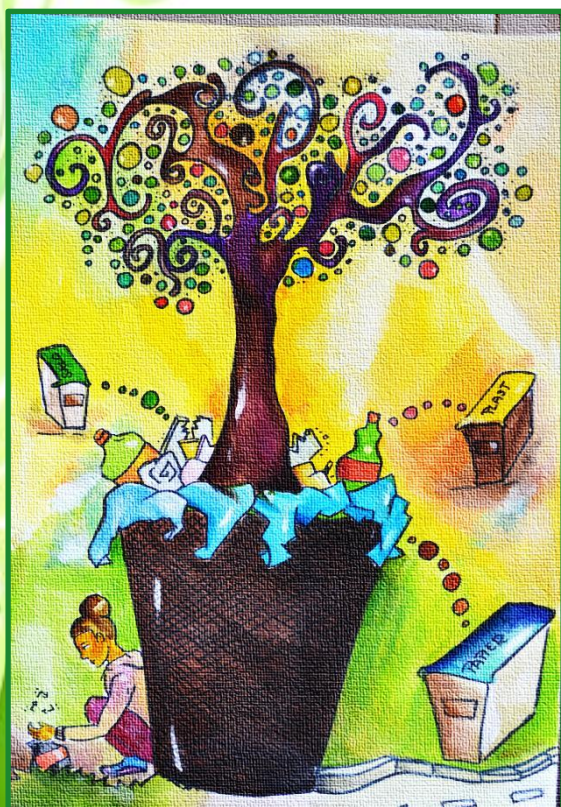

ROHOŽNÍCKY POŠKOLÁK

Spring

Školský časopis, 2/2014, Máj

Kráča poštár do horičky,
krok má zrazu ťažký,
nesie listov veľa, zdá sa,
plné štyri tašky.

V každom liste schované sú
dôležité slová,
že po dlhej, chladnej zime
jar k nám prišla znova.

Jana Belašičová

MÁJOVÝ ÚVODNÍK

Milí čitatelia,

MÁJ, to je lásky čas. Milovať môžeme v podstate kohokoľvek a čokoľvek. Preto je bežné, že dnešný človek neváha vyjadriť svoju lásku aj: k jedlu, k živočíchom, k veciam, k vlasti či národu, k práci, k peniazom. Problém je, ak sa to s takou láskou preháňa. Potom vznikajú choroby ako obezita, fašizmus, workoholizmus, mamon,...

Alebo taký Narcis. Podľa gréckej mytológie to bol obyčajný chlapec. Avšak bol veľmi krásny. Až tak, že sa doňho zamilovala nymfa Echo. On však jej láskou pohrdol a odmietol ju. Za to ho bohovia potrestali tým, že sa zamiloval do vlastného odrazu na hladine rieky. Odvtedy je narcis synonymom človeka, ktorý je zahľadený do seba a okrem seba samého nemá nikoho iného rád.

My však v tomto čísle píšeme o ľuďoch, ktorí narcisizmom rozhodne netrpia. O Veronike, ktorá miluje jazdu na minikárach, o dievčatách, ktoré láska k umeniu priviedla k víťazstvu vo výtvarnej súťaži, o pani učiteľke, ktorá určite netrpí láskou k peniazom, inak by zrejme neučila, ale aj o láske k čistote a poriadku v triedach či o spisovateľovi, ktorý napísal Láskavé rozprávky. Prajeme príjemné čítanie.

VAŠA REDAKCIA

VÝNIMOČNÍ

V rubrike VÝNIMOČNÍ nájdete rozhovory so žiakmi, ktorí majú zaujímavé osudy, venujú sa nezvyčajným veciam alebo dosahujú výborné výsledky v súťažiach. Ak máte tip na nejakého spolužiaka alebo kamaráta, o ktorom by sme mali napísať, dajte nám vedieť.

VERONIKA HUDECOVÁ:

„MINIKÁRY BY BAVILI KAŽDÉHO“

Motoristický šport je väčšinou doménou chalanov. My sme však v našej škole objavili deviatačku, ktorá už desať rokov preteká na minikárach. Veronika Hudecová (15), bývala Majsterka Slovenska.

Ako si sa dostala k minikáram?

V našej rodine najprv jazdil brat. Potom mi tatino vyrobil minikáru a odvtedy jazdím. Síce je v tomto športe viac chlapcov ako dievčat, ale nevadí mi to. Minikáry ma bavia, lebo tento šport veľa ľudí nepozná. A mám tam veľa kamošov a kamošiek. Cítim sa tam, akoby to bola moja druhá rodina. Je to zábava, myslím, že minikáry by bavili každého☺.

Ako dlho sa venuješ pretekaniu?

V podstate jazdím od roku 2005 a tento mesiac začínam svoju desiatu sezónu. Jazdím za klub Rohožník. Teraz som v skupine M3D, v ktorej pretekajú dievčatá od 13 do 18 rokov. Pretekáme na Slovensku i v Čechách. A v Česku som už mala aj haváriu.

Spravila som salto, našťastie sa mi nič nestalo.

Podarilo sa ti už vyhrať nejaké preteky?

Vyhrala som niekoľko pretekov. V roku 2007 som bola dokonca Majsterkou Slovenska.

Ako prebieha tvoj tréning?

Trénujem v Petrklíne, to je lom pri Sološnici. S tatinom si postavíme červené a zelené bójky, okolo ktorých jazdím. Veľmi dôležitý je odraz, aby som dostala rýchlosť, pred bójkou pribrzdím a tak dokola.

Tešíš sa na to, keď budeš mať vodičský preukaz a zajazdíš si s autom?

Áno, lebo minikáry sú ako malé auto a auto je ako veľká minikára☺.

(red.)

VÝNIMOČNÍ

SUSEDIA CHODIA NA NÁVŠTEVY. AJ MY CHODÍME.

Pekný úspech sa podarilo dosiahnuť dvom žiačkam 3.B - Erike Petríkovej a Simonke Mlynarovičovej v okresnom kole súťaže Európa v škole. Dievčatá pracovali na téme "V Európe má každý suseda. Susedia chodia na návštevy. Aj my chodíme." Z tohto dôvodu si vybrali fotografiu Budapešti, ktorú dotvorili pomocou grafického programu v počítači, vytlačili a následne domaľovali. Ich obrázok sa natoľko zapáčil porote, že v okresnom kole zaň získali ocenenie a zároveň postúpili do celoslovenského kola. Dievčatám blahoželáme!

ZÁZRÁKY Z ODPADU

Žiaci našej školy sa zúčastnili výtvarno-tvorivej súťaže v rámci DŇA ZEME V CVČ - Príroda okolo nás a zázraky z odpadu. Ich práce očarili nielen nás, ale aj porotu v Centre voľného času v Malackách. V 3. a 4. kategórii sa medzi najlepšími umiestnili Karolína Beneková zo 6.A

a Vanessa Hassová z 8.A. V 2. kategórii zaujala stonožka vo farebnom obleku, ktorú vyrobili žiaci s pani učiteľkami v školskom klube. Srdečne gratulujeme!

Ocenené práce našich žiakov: 1. Pohľad na recykláciu v podaní V. Hassovej. 2. O K. Benekovej je známe, že miluje kone. 3. Stonožka, ktorú vytvorili v ŠKD. (red.)

Na stope

ŠIKANOVANIE CEZ POČÍTAČ

V dnešnej rubrike Na stope sa budeme venovať smutnej téme. Ale keďže žijeme v dobe, keď má takmer každé dieťa v Rohožníku prístup na internet, je dosť možné, že sa niektorí z Vás stretli s kyberšikanovaním.

Kyberšikanovanie je jedným z najčastejších negatívnych javov na internete. Nie je to niečo nové, je to len prejav, ktorý sa objavuje v inom priestore. Pre agresorov je ľahšie ubližovať niekomu, komu sa nemusia pozeráť priamo do očí, menej vnímajú emócie a zranenie obete, menej si uvedomujú závažnosť svojho konania a zodpovednosť zaň. Takéto šikanovanie im môže pripadať iba ako druh neškodnej zábavy. Agresora zároveň jeho anonymita chráni pred odhalením. Pre obeť je virtuálne šikanovanie ešte závažnejšie - nemôže pred ním uniknúť nikam, ani do bezpečia domova. Ak používa mobilný telefón alebo internet, agresori sa k nej dostanú v ktorúkoľvek dobu a na ktoromkoľvek mieste.

Čo všetko môže byť kyberšikanovanie:

Urážanie a nadávanie

- prostredníctvom komentárov k fotografiám a videám alebo na nástenke na sociálnych sieťach; posielanie urážajúcich správ cez email, čít alebo mobil, nadávanie cez čít, anonymné telefonáty.

Obťažovanie, zastrasovanie, vyhrážanie a vydieranie

- opakované obťažovanie prezváňaním, anonymnými telefonátmi, posielanie vírusov, vyhrážanie sa ublížením alebo smrťou.

Zverejnenie trápnych, intímnych alebo upravených fotografií alebo videí

- môže ísť o fotografie alebo videá, so šírením ktorých obeť nesúhlasí alebo o fotografie, ktoré boli

vytvorené fotomontážou (napr. pripojenie tváre obete k nahej postave alebo znetvorenie pôvodnej fotografie).

Šírenie osobných informácií alebo klebiet

- príkladom môže byť zverejnenie súkromnej komunikácie alebo ohováranie na sociálnych sieťach.

Vylúčenie zo skupiny

- napríklad z tímu v online počítačových hrách, zo skupiny priateľov na sociálnych sieťach, ignorácia v komunikácii a v diskusných skupinách.

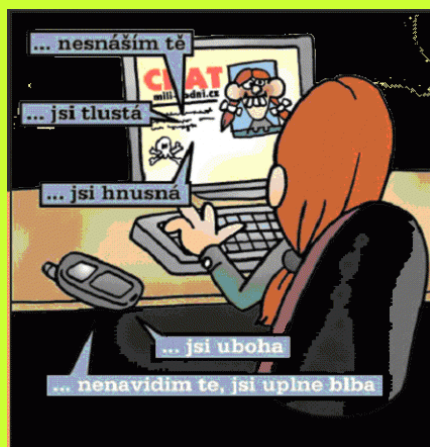
Krádež identity, vytváranie falošných a posmešných profilov, nenávistných skupín

- agresor získa prístup k údajom obete a pod jej menom objednáva rôzny tovar z internetu. Páchateľ vytvorí obeti profil, v ktorom ju zosmiešňuje, ponižuje alebo založí skupinu na sociálnej sieti, ktorá prezentuje negatívny postoj k obeti.

„Zábava“, ktorá môže skončiť nešťastím

Kyberšikanovanie často prebieha medzi deťmi a dospievajúcimi. To, čo najprv pre niekoho vyzerá ako zábava, sa môže skončiť smutne. 13-ročný Ryan Halligan bol dlhšiu dobu vystavený kyberšikanovaniu. Spolužiaci o ňom na internete rozšírili, že je homosexuál. Dievča, ktoré sa mu páčilo, si s ním začalo četovať a následne zverejnilo jeho lúbostné vyznania na internete. Ryan následne spáchal samovraždu.

13-ročná Megan Meiereová sa cez internet zoznámila so 16-ročným Joshom. Nejakú dobu si s ním písala a zalúbila sa do neho. Josh bola však v skutočnosti 49-ročná Lori Drewová, matka Meganinej kamarátky, ktorá chcela zistiť, čo si Megan myslí o jej dcére. Keď sa jej zdalo, že už zašla vo virtuálnom vzťahu príďaleko, chcela ho ukončiť tak, že sa k Megan začala správať hrubo - nadávala jej, zverejňovala o nej urážlivé

komentáre a napísala jej, že tu na svete pre ňu nie je miesto. Jej plán, podľa ktorého sa Megan mala uraziť a ukončiť komunikáciu, však nevyšiel. Megan spáchala samovraždu.

Ako sa chrániť pred kyberšikanovaním

Zverejňovanie osobných údajov, fotografií a videí

Myslite na to, že akékoľvek osobné informácie, vaše fotografie alebo videá môže páchateľ využiť na to, aby vás kontaktoval alebo vás zosmiešnil, vyhrážal sa vám alebo vás vydieral. Dobré si preto rozmyslite, čo na internete zverejníte a tiež aj to, komu dávate tieto údaje k dispozícii.

Okamžitá reakcia

Akékoľvek šikanovanie riešte okamžite. Čím dlhšie situáciu nechávate tak, tým sa môže zhoršovať a jej následky môžu byť závažnejšie.

Uschovávanie dôkazov

Aj keď si agresori myslia, že zostávajú anonymní, nie je to celkom tak. Uschovávajúte si dôkazový materiál (emaily, SMS, MMS, históriu četu, www stránky).

Blokovanie a nahlasovanie

V emailovej alebo četovej komunikácii môžete nastaviť blokovanie správ od osoby, ktorá vás šikanuje. V četovej miestnosti alebo na sociálnych sieťach môžete nahlásiť obťažovanie správcovi stránky. Môžete sa tiež obrátiť na školu, ak sa kyberšikanovanie deje medzi spolužiakmi, na školského psychológa, na Centrum pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie, kde sú pracovníci vyškolení na riešenie šikanovania alebo na Políciu SR. Už deti od 14-tich rokov sú trestnoprávne zodpovedné a za vydieranie, ohováranie alebo vyhrážanie môžu byť postihované.

DEŇ BEZPEČNEJŠIEHO INTERNETU

V škole sa učíme, že by sme sa mali na internete správať zodpovedne. Aj preto sme sa zapojili do celosvetového Dňa bezpečného internetu. V triedach sme diskutovali, kreslili, písali. A tu je niekoľko názorov našich žiakov na internet.

(Ne)bezpečný internet

Mám rada internet, ale chodím naň málo. Najčastejšie si hľadám informácie na projekty do školy, púšťam malému bratovi rozprávku Vlk a zajac, alebo počúvam pesničky na Youtube. Ale len tie slušné. Čo sa týka tých informácií, je ich tam strašne veľa a niekedy sa v tom človek nevyzná. A oberá ho to o čas, ktorý by mohol stráviť napríklad na čerstvom vzduchu, alebo pri hre s kamarátmi. V budúcnosti by teda mohol vyhľadávač radiť články podľa ich kvality.

Mám aj profil na Facebooku, ale píšem si tam len s ľuďmi, ktorých poznám. Na internete sa totiž niekedy stáva, že si napríklad dievča píše s nejakým cudzím chlapcom a on jej povie, že má desať rokov a pozve ju na rande. Ale v skutočnosti môže mať aj štyridsať a chce ju oklamať a ublížiť jej. Anonymita je preto veľké negatívum virtuálneho sveta. Sú aj deti, ktoré si vytvoria anonymné profily len preto, aby z nich mohli urážať spolužiakov, vysmievať sa im, alebo sa im vyhrážať. Počula som, že jedno dievča kvôli tomu spáchalo samovraždu. Je to veľmi smutné.

Ďalším problémom je, že je tam veľa hackerov, ktorí šíria vírusy a tie vám môžu zablokovať celý počítač. Alebo sa dostanú do systému banky a vyberú z účtu peniaze. Preto by bolo dobré, keby v budúcnosti vymysleli taký antivírusový program, cez ktorý by žiaden vírus neprešiel.

Internet môže byť aj droga. Lebo niektorí ľudia sú na ňom závislí. Napríklad môj brat. Raz, keď mal

zakázaný počítač, stačilo, že mamina šla do obchodu a už ma začal vydierať, aby som ho pustila na internet. Chcel si zahrať hry.

Možno sa vám to bude zdať čudné, lebo deti nemajú radi, keď ich rodičia kontrolujú, ale podľa mňa by bezpečnosť na internete mohli vylepšiť tak, že by cez nejaký program rodičia vždy videli, čo ich dieťa robí, alebo robilo na internete. Asi by mnohí moji kamaráti boli proti, ale nejakému dieťaťu by to mohlo aj zachrániť život.

DIANA KOČIŠOVÁ, 4.B

Internet je podľa mňa užitočná vec. Problém je, že na niektorých ľudí vplýva veľmi zle. Začínajú na ňom byť závislí. Moja sestra chodí na internet dokonca potajomky a chce, aby som to nepovedala rodičom.

Ja osobne používam internet len dvakrát týždenne. Hry už takmer nehrám, skôr počúvam pesničky a pozerám si obrázky. Niekedy ma to tam ani nebaví a radšej si čítam knihy, alebo idem von a rozprávam sa s kamoškami. Je smutné, že čím viac a lepších počítačov máme, tým menej času spolu ľudia trávia.

Keď si na Azete pozerám poštu, tak mi tam niekedy píšú cudzí starší chalani. Ale ja to vymažem a kliknem na tlačidlo „Chcem, aby ma tento používateľ už nekontaktoval“. Do počítača sa ti tiež môžu dostať vírusy. Mojej krstnej sa to aj stalo. Bolo by dobré, keby všetkých internetových pirátov chytili, lebo robia ľuďom zle.

Podľa mňa by v budúcnosti na internete mohla byť taká služba, že keď je na ňom človek už viac, než je zdravé, vyskočí mu tam okienko: „Zuzka, dnes si na internete už dve hodiny. Je čas ísť si zacvičiť!“ Alebo by tam mohla hneď nabehnúť ponuka, čo všetko zaujímavé sa deje v okolí. Výstavy, koncerty,... Aby to človeku ponúкло náhradný program. A keby sa niekto nedal presvedčiť, tak by mu aplikácia povedala, že jeho oči sú veľmi unavené a keď si ich nebude šetriť, zhorší sa mu zrak.

ZUZANA KAŇKOVÁ, 4.B

ROZHOVOR

Mgr. LENKA KARLOVÁ: TÁTO ŠKOLA SI VYBRALA MŇA

Patrí medzi najmladšie učiteľky v našej škole. Učí chémiu, biológiu a prírodovedu. A keď ju stretnete na chodbe, väčšinou sa usmieva. Zistovali sme, ako sa p. uč. Karlová vlastne dostala do Rohožníka.

Ako ste sa dostali na našu školu?

Ako som sa dostala na túto školu? Úplne náhodne! Poslala som žiadosť, prišla na pohovor a som tu ☺.

Prečo ste si vybrali túto školu?

Mohla by som povedať, že táto škola si vybrala mňa!

Páči sa Vám na našej škole?

Za tých pár mesiacov, čo som tu, nie je nič, čo by sa mi nepáčilo. Je pravda, že začiatky boli pre mňa a určite aj žiakov ťažké, ale dúfam, že s odstupom času sme si na seba zvykli.

Máte už obľúbenú triedu?

Keby som povedala jednu konkrétnu triedu, bolo by to nefér voči tým ostatným. Preto musím odpovedať na túto otázku diplomaticky.

Nie, nemám☺.

Kde ste študovali?

Vysokú školu som absolvovala v Nitre, konkrétne to bola Univerzita Konštantína Filozofa. Môžem každému odporučiť☺.

Prečo ste sa vlastne stali učiteľkou?

Fú, niekedy sa aj sama seba pýtam túto otázku: „Prečo?“ ☺ Ale keď sa zamyslím nad tým, čo by som inak študovala, keby nie biológiu a chémiu, asi by som ani neštudovala na vysokej škole. Učiteľkou som chcela byť odmalička a v 4. ročníku SŠ mi chýbalo už len vybrať si konkrétne predmety. A po piatich rokoch štúdia som tu, v Rohožníku, a som za to vdáčná.

Za rozhovor v mene redakcie ďakuje autorka

VANESSA HASOVÁ

Fotoreportáž: DEŇ VODY

20. marca sa celá škola zahalila do modrej farby. Oslavovali sme Svetový deň vody. Na hodinách sme debatovali o dôležitosti vody pre prírodu i pre človeka, ktorý je jej súčasťou. Rozprávali sme o tom, ako ľudia vodu znečisťujú i spôsoboch jej šetrenia. Tvorili sme plagáty, ktoré sú v týchto dňoch vystavené vo vestibule školy.

Foto: Veronika Hurbanová

Z LYŽIARSKEHO DENNÍKA KARIN GHIRBAKOVEJ ☺

Ako ste si mohli všimnúť, jeden marcový týždeň chýbalo pár žiakov 2. stupňa na vyučovaní. Od nedele (23. marca) do piatku (28. marca) sa konal LVVK – Lyžiarsky výchovno-výcvikový kurz, ktorého sa mohli zúčastniť pokročilí lyžiari, ale aj úplní začiatčníci. Túto možnosť využilo 10 žiakov, z ktorých bola väčšina úplných začiatčníkov. Rozdelení boli do 3 skupín. Tak sa teda pozrite, ako sa darilo tej našej .

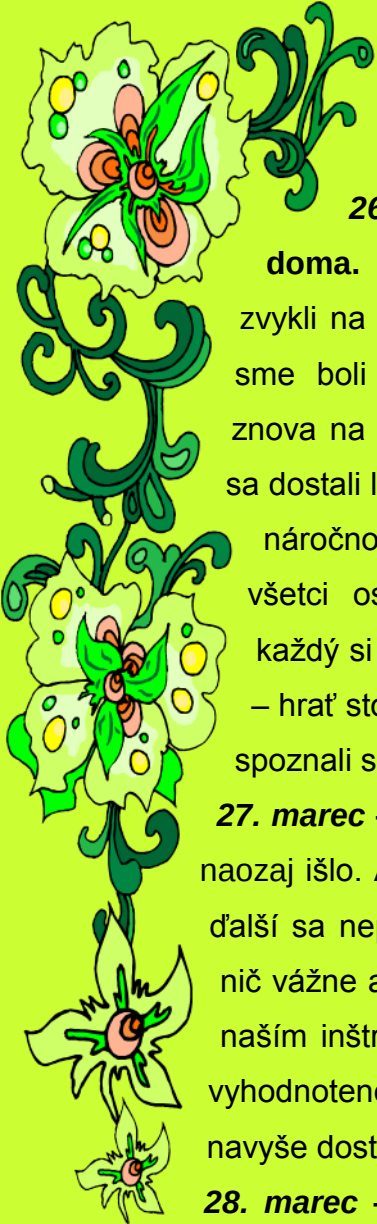
23. marec – nedeľa: Dlhá cesta. Všetci sme sa stretli pred školou, každý so svojimi rodičmi. Naložili sme kufre a mohlo sa ísť. Po niekoľkohodinovej ceste sme konečne dorazili na miesto. Pršalo, no aj tak sme museli vyniesť našu batožinu a lyže na miesto, odkiaľ ich zobrali skútre. Keď sme prišli dovnútra, bol tam strašný chaos, pretože každý čakal na svoj kufor/lyže. No neskôr sa všetko ustálilo a my sme si mohli trochu prezrieť hotel.

24. marec – pondelok: Začiatky. Skoré vstávanie – raňajky - obuť lyžiarky a ide sa na svah! To bol náš každodenný začiatok programu. Teda až na dnes. Začiatky bývajú ťažké a na mokrom snehu ešte ťažšie. Preto sme doobeda ostali vnútri hrať stolný tenis, šípky alebo sme len tak sedeli vo wi-fi kútiku či na izbe. Poobede sme prvýkrát stretli nášho

inštruktora a mohli sme začať. Dnes sa ukázalo, komu to pôjde a kto zas na to bude musieť ísť pomalšie.

25. marec – utorok: Prvé jazdy. Konečne sa nám podarili aj dlhšie jazdy bez pádu. To znamenalo, že už môžeme ísť aj na ťažšiu trať. Bolo načas ☺.

26. marec – streda: Ako

doma. Dnes sme si skoro všetci zvykli na trochu náročnejší režim ako sme boli zvyknutí. Navyše sme išli znova na nové svahy, ku ktorým sme sa dostali lanovkami. Večer, po ďalšom náročnom dni, sme po večeri skoro všetci ostali dole (ako obvykle) a každý si mohol vybrať, čo chcel robiť – hrať stolný tenis, šípky, čítať si a spoznali sme aj nových ľudí.

27. marec – štvrtok: Balenie. Ráno sme išli znova na novú zjazdovku. Už nám to naozaj išlo. Ale nevyhli sme sa ani menším úrazom.... Nieкого nemali radi stromy, ďalší sa nepozdávali lanovke alebo jednoducho zaprotestovali lyže. No nebolo to nič vážne a večer sme sa všetci pobalili. Poobede, kto chcel, mohol ísť s Mišom - naším inštruktorom - na Chopok. Večer sme mali menšie vyhodnotenie, kde boli vyhodnotené napríklad najväčšie pokroky či snaha a mnohé ďalšie. Každý sme navyše dostali aj diplom a „medailu“.

28. marec – piatok: Posledný deň. Dnes sme lyžovali všetky 3 skupiny spolu. Snažili sme sa ísť čo najrýchlejšie, aby sme stihli ísť na zjazdovku čo najviackrát. Lyžovali sme len doobeda, pretože poobede nás čakala už dlhá cesta domov. Nikomu z nás sa nechcelo odísť, no aj tak sme museli a teraz nám všetko veľmi chýba. Ako vidíte, nikdy sme sa nenudili a určite sa nám oplatilo ísť. Preto by sme boli veľmi radi, keby sme budúci rok zobrali ešte viac lyžiarov. Tak neváhajte, a o rok vás čakáme v našom autobuse☺.

Text a foto: KARIN GHIRBAKOVÁ

HVIEZDOU KARNEVALU BOL „AJFÓN“

Na tohtoročnom karnevale bola zábava v plnom prúde. Pre deti bolo pripravených veľa súťaží ako napríklad skákanie vo vreci alebo kŕmenie jogurtom so zavretými očami.

Tretiu najkrajšiu masku mala Vaneska Sotáková, na druhom mieste skončil Michal Hladík a v najoriginálnejšej maske prišla štvrtáčka Sonička Harbutová, ktorá sa prezliekla za „ajfón“.

DIANA KOČIŠOVÁ

ROHOŽNÍČANIA KRÁSNE SPIEVAJÚ I RECITUJÚ

V marci a apríli sa v našej škole uskutočnili školské kolá súťaží Hviezdoslavov Kubín a Slávik Slovenska. A tu sú tí najšikovnejší recitátori a speváci:

HVIEZDOSLAVOV KUBÍN

I. kategória: 1. - 3. ročník

POÉZIA

1. Karin Božíková
2. Emma Meszárošová
3. Agáta Vošková

PRÓZA

1. Jakub Škápik
2. Karolína Šperglová
3. Viktória Kovárová

II. kategória: 4. - 6. ročník

POÉZIA

1. Michaela Gážiová
2. Vanesa Sotáková
3. Terézia Vašková

PRÓZA

1. Matej Bumbera
2. Patrícia Hudecová
3. Simon Špergl

III. kategória: 7. - 9. ročník

POÉZIA

1. Barbora Šťasná
2. Róbert Fráz
3. Vanessa Hassová

PRÓZA

1. Martina Žembová
2. Michaela Belušková
3. Viktória Lieskovcová

SLÁVIK SLOVENSKA

I. kategória: 1. - 3. roč.

1. Karin Božíková
2. Petra Gážiová
3. Elizabeth Bumberová

II. kategória: 4. - 6. roč.

1. Terézia Vašková
2. Terézia Kaňková
3. Matej Knápek

(red.)

TÉMA: REKONŠTRUKCIA ŠKOLY

Už dávno nežijeme v období striktného funkcionalizmu, keď sa v architektúre kládol dôraz najmä na jednoduchosť a všetka tvorba bola podriadená funkcii. Keď sa odmietala umelecká stránka architektúry a všetko „nadbytočné a nepotrebné“ bolo odstránené. Dnes sa snažíme do všetkých sfér nášho života vnášať viac estetiky a krásy. Či už ide o obliekanie, vizáž či bývanie.

O toto sa snažíme aj na našej škole. Aby prostredie, v ktorom trávime značnú časť nášho života nespĺňalo len jedinú funkciu, ale aby sa v nej žiaci cítili príjemne. Aby sa im páčilo nielen vyučovanie ale i prostredie, do ktorého každé ráno s radosťou vstupujú.

Preto sme od minulého roku začali s veľkou rekonštrukciou budovy školy. Najväčšou prioritou je spríjemniť interiér a dúfame, že v budúcnosti bude dostatok finančných prostriedkov aj na rekonštrukciu exteriéru. Keďže takáto rekonštrukcia je náročná, uskutočňuje sa postupne.

PRVOSTPNIARI MAJÚ NOVÚ PODLAHU

Minulý rok sme prerobili toalety, tento školský rok sa pracovalo predovšetkým v priestoroch I. stupňa. Žiaci dostali krásnu novú podlahu, moderné vešiaky, na chodbe im pribudlo posedenie, pripomínajúce manažérsku konferenčnú sálu, kde sa môžu žiaci nielen učiť ale i tvorivo pracovať, či viesť debatné posedenia. Taktiež im na chodbe pribudla oddychová časť s viacerými sedačkami a kobercom. Celá chodba je ladená do veselej oranžovej farby, ktorá rozjasní aj ten najpochmúrnejší deň.

„VEĽKÝM“ VYMIENAJÚ SKRINKY

Aby sme však nezabudli ani na našich tínedžerov, žiakom II. stupňa postupne vymieňame starý, často nefunkčný nábytok za

nový. To, že v každej triede máme nové tabule a počítače spolu s projektormi asi ani netreba spomínať. V tomto roku sme taktiež stihli do átria kúpiť drevené sedacie lavice a stoly, ktoré ešte viac skrášľujú priestor, ktorý už aj tak svojimi maľbami nádherne oživila veľmi talentovaná výtvarníčka Mgr. Veronika Hurbanová. Že je veľmi šikovná a kreatívna nám dokazuje aj ďalšími obrazmi zútulňujúcimi priestory školy.

Dúfame, že nová zmodernizovaná škola sa žiakom páči. V trende estetizácie školy budeme pokračovať aj naďalej, najbližšie oživíme aj časť exteriéru, ale viac už neprezradím, nechajte sa prekvapiť...

Text a foto: **ZUZANA**

VALÁŠKOVÁ

„Horolezci, horolezkyne, horolezčatá, nelezte na
skálu, čo je hodne špičatá“

V jednej krajine Za horami bolo malé kráľ'ovstvo. Poetické kráľ'ovstvo detí, s prozaickejším názvom Základná škola Rohožník. Toto kráľ'ovstvo bránilo niekoľko rytierskych rádov. My vám rozpovieme príbeh o Šikovných blatňákoch, ktorí svoje meno získali obratným zdolávaním zablatených území Za horami. Vedomí si toho, že sa majú v čom zlepšovať, vymysleli výpravu do (ne)d'alekého kráľ'ovstva Horolezcov.

Vydalo sa na ňu osem vyslancov, niektorí so svojimi rodičmi, či dokonca mladšími súrodencami. Sprevádzala ich veliteľka Margaréta a Lukáš I.

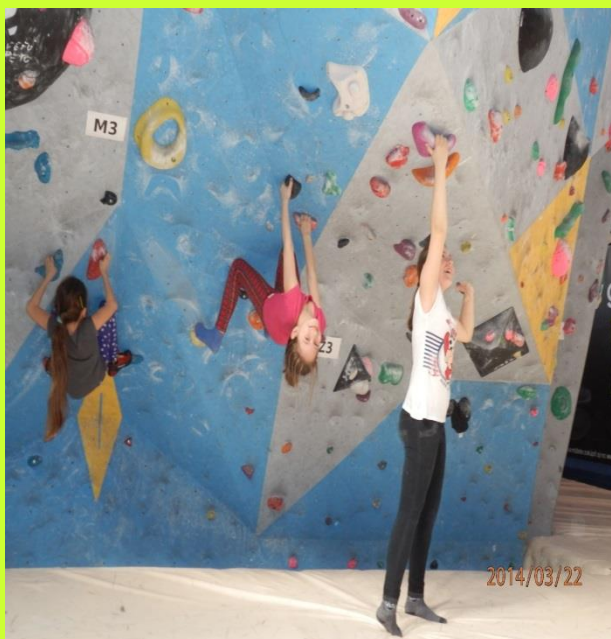
Leziem, istím, dober, sadám

Čakala nás viac ako hodinová cesta v plechovom koči ťahanom niekoľkými pármí koní. Dokonca s prestupom na dostavník. Konečne sme vošli do tohto veľkého kráľ'ovstva horolezcov. Bolo potrebné vyzbrojiť sa do boja so Strachom, Nedôverou, či Slabosťou, ktoré tu striehnu. Každý dostal pár krpcov, tátoša Sedáka, ktorý nás pevne udrží v sedle. A trom dvorným ističom ešte pomáhali pri našej výprave škriatkovia Istítkovci a to Karabina s Vedierkom.

Takto ozbrojení až po zuby sme si nastúpili, aby sme si vypočuli zákony tejto krajiny. Oboznámil nás s nimi tunajší dvorný istič, menom Lukáš II. Vysvetlil, ako sa máme správať, na čo si máme dávať pozor a ako sa treba počas výpravy dorozumievať, boli to všelijaké čarovné formulky ako leziem, istím, dober, sadám...

Ked' útočí Strach

Prví traja odvážlivci si odhodlane vybrali Ističa a kúsok svojej steny, ktorú chcú zdolať. S lanom sa bratsky rozdelili, jeden koniec mne, druhý tebe. Navzájom s ističom si skontrolovali, či je všetko dobre pozapínané, vyriekli čarovnú

formulku „leziem“, istič odpovedal „istím“ a šup sa hore. Prvý stup, prvý chyt - zatiaľ všetko v pohode. No pár (a tým nemyslíme dva, ale niekoľko párov) metrov nad zemou na niektorých zaútočil obávaný Strach. Ovinul sa okolo, rozbúchal milému Lezcovi alebo Lezkyni srdce a neostávalo nič iné, len zísť dole. Lenže ako? Áno, spomíname si (ak nie, Istič zopakoval, veď nakoniec je tam pre Istotu), nohy pred seba a od seba, odrážam sa od steny, držím sa lana...aaale počúvalo sa to ľahšie ako činilo, nenadarmo sa hovorí, že činy robia chlapa. Cestou dolu na zem nás stretla oveľa príjemnejšia Dôvera. Dôvera, že istič striehne na nepriateľský vPÁD a opatrne nás posúva dole až na zem. Aha, ďalší krásny pocit - pevná pôda pod nohami ☺.

Pokorili bolesť

Časom sa osmelili všetci Lezci, ak stenu nezdolali na prvýkrát, šlo to na druhý. Za chvíľu nám boli 10 metrové steny krátke a presunuli sme sa na tie vznešenejšie 15 metrové. Postupne Slabosť vystriedalo Sebavedomie, Strach sa zmenil na Rešpekt a Nedôvera stratila svoju zlovestnú predponu. Dokázali sme

pokoriť bolesť (predsa len tie krpce boli krpaté - neveríte? Skúste sami!) a tešili sme sa z priateľstva, zábavy, radosti zo seba a hrdosti na seba. Tešili by sme sa hádam aj doteraz, keby sme neboli vyhladli. A tak sme odovzdali výzbroj, rozlúčili sa s horolezeckým kráľovstvom a vydali na cestu domov.

Je pravda, že v tejto výprave ostali Šikovní

blatňáci dlžní svojmu menu, no v tej budúcej, si to vynahradíme☺.

MARGARÉTA KNAPIKOVÁ

Fotokoláž: BLÁZNIVÝ PRVÝ APRÍL

Tohtoročný 1. apríl sme si naozaj užili. Okrem toho, že sme čo-to vyviedli našim učiteľom, každá trieda si zvolila motív, podľa ktorého sa obliekli všetci žiaci. Ako to vyzeralo, si môžete pozrieť v nasledujúcej fotokoláži.

Foto: Veronika Hurbanová

DO BOJA S BORDELÁRMÍ NASTUPUJE TAJNÁ PORIADKOVÁ HLIADKA

Po veľmi miernej a teplej zime opäť prišla jar plná krásnych slnečných dní. Toto obdobie treba využiť na upratovanie domov, záhrad a všetkého, čo nám bude robiť radosť počas leta, kedy nám okrem leňošenia pri vode a grilovačiek s rodinou a priateľmi nezostane na upratovanie čas.

A keďže škola je ako náš druhý domov, nesmieme zabudnúť udržiavať v čistote aj ju. No napriek tomu veľa žiakov na to zabúda. Vo víre učenia a vymýšľania počas prestávok občas zabudnú zotrieť tabuľu, vyhodiť papiere do koša, veď podlaha je bližšie... A úprimne, aj napriek perfektnému školskému environmentálnemu programu, ktorému sa každoročne venujú, je im osud našej modrej planéty ľahostajný. A preto v koši na bioodpad často nachádzame aj veci, ktoré tam nepatria.

Práve kvôli týmto skutočnostiam zasadal krízový štáb školského parlamentu, kde sa rozhodlo, že tomu musí byť koniec!!! Od 1. apríla nastúpila do práce tajná poriadková hliadka, ktorá v náhodne vybraný deň kontroluje a boduje čistotu a úpravu tried. Ale nemyslite si, že najväčším neporiadnikom to len tak ľahko prejde! Na konci mesiaca sa vyhodnotia body a tí najväčší bordelári budú patrične potrestaní.

Tak nebuďte leniví a udržiavajte si v triedach poriadok, nikdy neviete, ktorý deň nastúpi do služby tajná poriadková hliadka!

Zuzana Valášková

P.S.: K uzávierke tohto čísla sa nám podarili získať informácie o bodovom stave za uplynulý mesiac. Najväčšími neporiadnikmi za mesiac apríl sa stali žiaci 7. A triedy a najkrajšie upratanú triedu mali žiaci 4. B. Štvrtákom srdečne BLAHOŽELÁME!

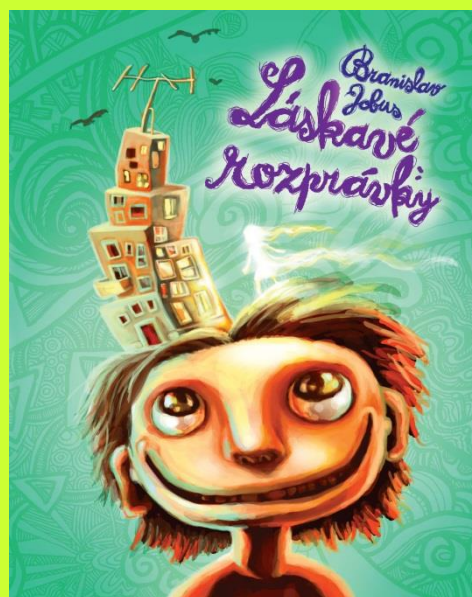
BRAŇUŠKOVE ROZPRÁVKY

Každý mesiac je čímisi výnimočný. V jednom kvitne láska, v ďalšom sa rodia prvé vločky snehu a iný je rozprávkový. Taký môže byť hocijaký mesiac, ak si ho urobíte alebo aj prečítate. A my sme si prečítali. Už niekoľko rokov nás Mesiac knihy pozýva do krajiny dobrodružstiev, fantázie, čarov, lásky, radosti. A o takých aj onakých veciach píše aj slovenský spisovateľ Branislav Jóbús, ktorý nás navštívil 26. marca. Ak sme čakali uhladeného pána spisovateľa v obleku, mierne nás prekvapil. Doprial nám dávku humoru, veselosti, radosti a nečudujte sa – spevu.

Braňuško (umelecké meno) debutoval knižkou Láskové rozprávky, pokračoval Zázračnými a napísal ďalšie knihy o zaujímavých hrdinoch ako je muflón Anciáš, komisár Mrodge alebo pripravovaný červotoč Chrúmo. Popri spisovateľstve sa venuje aj zakladateľstvu. Je zakladateľom hudobného festivalu Vrbovské vetry, bratskej skupiny Vrbovskí víťazi a aj zakladateľ výmyselníctva. Určite vie vymyslieť všeličo, no nám priniesol ukázať dvojstrunovú gitarku z rýla.

Potešil nás, ale aj my jeho. Na besedu s Braňuškom sa pani učiteľky so žiakmi poctivo pripravovali: Prečítali si knižky (ktoré teraz nájdete v školskej knižnici aj s autorovým podpisom), tvorili ilustrácie a vymysleli otázky.

Na záver sa niektorí žiaci s pánom spisovateľom odfotili, niektorí si kúpili knihu s autogramom, iným stačil len autogram. Ak budeme chcieť, príde zas – s červotočom Chrúmom. Braňuškovi sa u nás páčilo. A žiakom? Prečítajte si:

Vaneska: „Pán spisovateľ bol veľmi milý a vtipný. Najviac ma pobavilo ako si vybral rýľ a začal na ňom hrať.“

Laura: „Autor bol veselý. Dozvedeli sme sa, že je dokonca aj hudobník. Zaspieval nám ku každej knižke, ktorú napísal. Žiaci sa ho pýtali kopu otázok a zistili sme, že polku vecí v knihách sa mu skutočne stalo a polka bola vymyslená.“

Timon: „Bolo to pekné. Hlavne, keď hral na rýľovej gitare.“

Radoslav: „Najlepšie bolo, keď spieval a hral na gitare, ktorá bola vlastne iba lopata :D. Škoda, že to tak rýchlo ubehlo.“

Simonka: „Pán spisovateľ Branislav Jóbus bol veľmi milý, priateľský a aj nám spieval svoje pesničky. Hral aj na rýle, bolo to lepšie než na gitare. Mal tam pekné knižky o radosti a láske. Máme s ním aj foto.“

Lukáš: „Bola to šupa.“

Saška: „Pán spisovateľ Branislav Jóbus je veľmi rozumný a zábavný človek. Krásne spieva a má výbornú gitaru, no to teda nie je gitara, ale rýľ s dvoma strunami. Beseda bola nádherná. Mal zvláštnu slovenčinu. Knihy sú výborné, najviac sa mi páčia Láskavé rozprávky.“

MARGARÉTA KNAPIKOVÁ

Foto: Birdz.sk

KEĎ NÁS KOPLA MÚZA

LIETAJÚCI STROJ ČASU

Ahoj, volám sa Jožko Kaleráb a chodím do školy. Som štvrták. Raz v zime, keď sa skoro stmievalo, išiel som ku kamarátovi. Zrazu ma niekto buchol po hlave, myslím, že panvicou.

Zobudil som sa niekde v lese. Bola noc, veľmi som sa bál. Zrazu som uvidel policajnú búdku. Rýchlo som bežal k nej, aby som zavolał niekoho, nech po mňa príde. Keď som do nej vošiel, bola nekonečne veľká, tak som sa trochu zľakol. Zatiahol som jednu páku, všetko sa začalo rýchlo hýbať a zrazu som sa ocitol na neznámom mieste.

Uvidel som nejakého uja, tak som sa ho opýtal, kde som. Povedal mi, že som v Londýne, v roku 1560. A zistil som, že tá búdku je stroj času. Veľmi som sa potešil. Vošiel som do nej a zaletel som do budúcnosti. Do roku 3000.

Boli tam budovy, ktoré sa vznášali, aj lietajúce autá. A školy tam neboli. Vedomosti žiakom podávali vo forme injekcií. A ľudia nemali psy, ale roboty. Radšej som odtiaľ ušiel do minulosti. Písal sa rok 1000. Tam som sa zasekol, lebo stroj sa zrazu pokazil. Strávil som tam dva roky. Potom sa mi stroj času podarilo opraviť.

Hneď som zaletel domov na Slovensko, do roku 2014. A stroj som ďalej používal len na to, aby som zistil, akú známku dostanem.

MATEJ KURÁK, 4.B

AKO SOM SI NAŠLA NAJLEPŠIU KAMOŠKU

Poviem vám príhodu, ako som si našla moju naj naj naj kamošku. Ale nenašla som si ju sama. Pomohli mi v tom moji kamaráti. A neboli to len takí normálni kamaráti. Ale to vám poviem neskôr. Najprv sa vám predstavím. Ahojte, volám sa Elsa a mám desať rokov. Bývam v Rakrovom údolí. Nie je to len obyčajné údolie. Je to čarovné údolie a žijú tam neobyčajné bytosti. Ako napríklad môj milovaný Liberty. Lepšie povedané Pegas, čiže kôň, ktorý vie

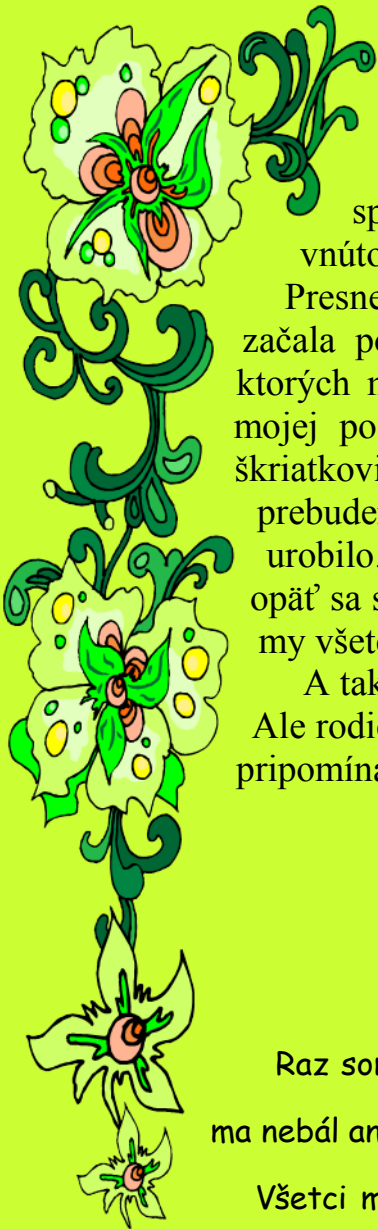
lietať. A aj ešte iné bytosti. A aj moji kamaráti. Medzi nich patrí aj moja naj kamarátka. Lepšie povedané patrila. Preto, že chcela byť so mnou, nechala sa premeniť na človeka. Je to fakt kamoška. Ale poďme k tom, ako som ju našla.

Raz v jednu tmavú noc som nevedela zaspáť. Videla som, ako pri potôčiku niečo žiari. Najprv som sa bála tam ísť, ale keď som na to nevedela prestať myslieť, obliekla som sa a šla som tam. Keď som tam prišla, v žiari ležalo nejaké dievča. „Ahoj!“ ozvalo sa zdola. Veľmi som sa zľakla. A zakričala som: „Čooo sa deje?“ „Nič sa nedeje!“ povedalo mi to. A vtedy som ho zazrela. Bol to milučký škriatok s roztomilými očami. „Nie je ti zima?“ spýtalo sa ma. A ja som mu odpovedala presvedčivo: „Hej, a ako sa voláš?“ „Volám sa Ralf a doma nás čakajú ešte moji šiesti bratia,“ odpovedal. Šli sme k nim domov. Už som sa tešila na teplú posteľ. No ale keď sme prišli, všetko sa razom zmenilo. Bol tam hluk, kaša lietala po celom domčeku. „Ticho!“ zakričal Ralf a všetci sa razom zastavili. Popri tom ako pomaly šiel po chodbe hovoril: „Teraz u nás prespí toto dievča, takže to tu poupratujte!“ „A ako sa vlastne všetci voláte?“ spýtala som sa. „A ako sa vlastne voláš ty?“ zvolali naraz. „Ja sa volám Elsa“, povedala som. „Tak teda“, povedal Ralf, „toto je Herold, Land, Držko, Lopko, Zimbo a Hevan“. A postupne ukazoval na svojich bratov.

Keď sme sa zoznámili, šlo sa upratovať. Ralf zbieral kašu zo steny, Herold umýval riad, Land utieral riad, Držko zametal, Lopko umýval dlážku, Zimbo utieral prach a Hevan upratoval posteľ. A pýtate sa, čo som robila ja? Ja som sa len na nich pozerala a sem tam som im pomohla. Keď sa všetko lesklo, ľahli si do postele ako mŕtvoly. A hneď aj zaspali.

Ráno som sa zobudila a ani jeden zo škriatkov neležal v posteli. Tak som si myslela, že sú dole a raňajkujú. Ale ani tam neboli. Vtom prišli zvieratá a s nimi aj to dievča, čo ležalo v žiari. Bála som sa jej spýtať, prečo tam ležala. Napokon, keď sme sa zoznámili, spýtala som sa jej: „Prečo si tam ležala v tej žiari?“ A ona nevedela, o čo sa jedná. Tak som už ani viac nezisťovala. Po chvíľke rozprávania už prišli aj škriatkovia. Boli totiž v práci. Keď sa umyli, najedli sme sa aj s tou dievčinou, ktorá sa volala Kristin. Zdalo sa mi byť všetko v poriadku. Ale zrazu prišiel nejaký pán s čiernym plášťom. Všetci sa ho zľakli. Ale ja som nevedela, prečo sa ho boja. Zrazu na mňa vyšlo z jeho palice dáke kúzlo a ja som ako keby zamrzla. A potom odišiel. Všetci boli v panike, čo sa so mnou stalo. V tej chvíli Kristin vytiahla lektvar, ktorý mal pôsobiť ako antielixír proti všetkým kúzelníckym mágiám a zaklínadlám. Pomazala mi ním celú hlavu a ja som odrazu vyzerala ako zabalzamovaná múmia. Hoci som sa nevedela hýbať, cítila som a vnímala všetko, čo sa so mnou deje. Táto maska bola hrejivá a veľmi peknej vône.

Asi po desiatich minútach som začala na tvári pociťovať neuveriteľné teplo a začala sa mi veľmi točiť hlava. Iba viem, že celé moje vnútro kričalo, pretože nevedelo, čo sa so mnou deje. Odpadla som a upadla do hlbokého, príjemného

spánku až do kómy. Takto som zostala tri mesiace, fungovali mi iba vnútorné orgány, no moje telo bolo nehybné a ochabnuté.

Presne po troch mesiacoch a štrnástich hodinách som sa z tohto stavu začala pomaličky prebúdzat'. Bolo veľmi príjemné vedieť, že všetci, na ktorých mi toľko záleží, sú okolo mňa. Pomaličky som otvorila oči a pri mojej posteli som uvidela sedieť Ralfa. Za ním stáli všetci jeho bratia škriatkovia a samozrejme nechýbala ani Kristin. Až po mojom úplnom prebudení som zistila, čo vlastne toto najprv neznáme dievča pre mňa urobilo. Tým, že použila pre mňa ten zázračný lektvar, vzdala sa možnosti opäť sa stať zázračnou bytosťou a stala sa človekom z mäsa a kostí ako sme my všetci. Bol to ten najväčší prejav kamarátskej lásky.

A tak šla so mnou bývať preto, aby ma ochránila od toho čiernokňažníka. Ale rodičom som povedala že jej zomreli rodičia. A tak som s ňou stále. Ale pripomínam, že to je tajomstvo. Takže držte jazyk za zubami☺.

ZUZANA KAŇKOVÁ, 4.B

BUBLINA

Raz som sa zobudila v bubline z bublifuku. Bola som taká maličká, že by sa ma nebál ani mravec.

Všetci ma hľadali, ale nemohli ma nikde nájsť, aj keď som na nich kričala. Mala som takú nádchu, že keď som kýchla, bublina praskla. A už som bola na zemi. Brat Adam práve vysypal a vylial na zem cereálie s mliekom. Nielen na zem, ale aj na mňa. Bola som celá lepkavá a mokrá. Nemohla som sa ani prezliecť, lebo všetko mi bolo veľké. Skúšala som aj veci brata Adama, ktorý má dva roky, ale nebolo mi to nič platné.

Nechodila som ani do školy, lebo kým by som tam prišla, bolo by po vyučovaní. Všetci si mysleli, že som utiekla z domu. Ale raz, keď sa tatino chystal do roboty, zbadal, že na posteli niečo leží. Bola som to ja. Povedal, že pôjdeme kúpiť lektvar. Keď ho vypijem, opäť narastiem.

Keď sa na druhý deň bratia a maminka zobudili, zistili, že už som veľká. Šla som do školy a vyrozprávala som spolužiakom, čo sa mi stalo. Nik mi však neveril. Nevadí, hlavne, že som to opäť ja.

DIANKA KOČIŠOVÁ, 4.B

PREKVAPENIE Z VESMÍRU

Ahoj! Volám sa Andrea a som deviatačka na ZŠ v Bratislave.

Každý letný deň som si odpočítavala, kedy príde ten deň!!! Mal prísť ten najhorší deň každého človeka. Mal byť koniec sveta. V súdny deň všetci čakali, čakali a nič neprišlo. O pár dni na to sa na nebi vytvorila obrovská zelená hviezda. Tá hviezda sa otvorila a bolo vidno celý vesmír. A takto to bolo asi 2-3 hodiny.

Zrazu z toho vesmíru vyskočilo asi 500 000 nejakých čudných tvorov. Boli fialoví, mali ruky až donekonečna a namiesto nôh mali korčule. Hovorili veľmi čudne. Prvé slovo povedali po anglicky, druhé po maďarsky, tretie po poľsky a po slovensky nehovorili nič, preto im nikto nerozumel. Ukázali na jedného človeka, ktorým som bola ja.

Chytili ma za ich nekonečnú ruku a ťahali až ku veľkej hviezde a tam, na rozlúčku s mojím krajom zatancovali nejaký moderný tanec. Zobrali ma so sebou do vesmíru. Vzali ma do ich modrej lode v tvare srdca, ktorá mala ruky také veľké, že by nimi postískala Zem, čiže by spôsobila zemetrasenie.

Obleteli sme celý vesmír a pristáli sme na Marse, pretože kapitánovi bolo treba na WC. Mohla som si pozrieť celú planétu. Zrazu som čosi započula, rozprávali sa o mne. Otvorili sa dvere, dovnútra vstúpil veliteľ, prišiel ku mne, vzal ma za ruku a vyhodil ma cez palubu. Spadla som rovno do čiernej diery. A či bol so mnou „amen“ sa dozviete v ďalšom príbehu.

SOŇA HARBUTOVÁ, 4.B

FILMOVÝ TIP Z 3.A : SKUTOČNÝ PRÍBEH PSA HACHIKA

Jedného dňa našiel učiteľ šteniatko na železničnej stanici. Keďže ho nikto nechcel, ujo sa rozhodol, že si psíka nechá. Vzniklo medzi nimi priateľstvo na život a na smrť, pretože psík nechce byť bez svojho pána ani chvíľku. Každé ráno ho odprevádza na železničnú stanicu, odkiaľ jeho pán odchádza vlakom do práce. Keď sa v podvečer vracia ujo z práce domov, psík naňho verne čaká pred stanicou. Tak to ide dlhšiu dobu, až pokým sa jedného dňa ujo nevráti z práce domov, lebo v práci nečakane dostane infarkt a zomrie. Posledný deň, čo psík vyprevádza uja sa správa veľmi čudne, akoby cítil, že sa jeho pánovi niečo stane a že sa vidia naposledy. Psík čaká podvečer svojho pána zbytočne a nevie pochopiť, prečo jeho milovaný pán neprichádza. A takto verne ho psík čakáva na stanici deväť rokov až pokým sám nezomrie. Na jeho počesť je na železničnej stanici postavená bronzová socha HACHIKA.

MOJE VYSNÍVANÉ POVOLANIE

V minulom čísle ste si mohli prečítať, čím by chceli byť štvrtáci, keď raz budú dospelí. Tentoraz sme sa na zúbok pozreli piatakom a zisťovali sme, aké sú ich plány do budúcnosti.

Moje vysnívané povolanie bolo vždy stať sa zubárkou. Zubárka si môže zarobiť veľa peňazí. Chcem si našetriť na vlastné auto. Zubárkou chcem byť preto, lebo mám od malička rada pani zubárku v Kuchyni, ku ktorej chodím na preventívky. Zatiaľ držím rekord, pretože mám všetky zuby zdravé. Nevýhoda tohto povolania je v tom, že sa musím veľa učiť, lebo doktori musia vedieť všetko. A nechcela by som byť predavačkou, lebo neviem, či by som vydala peniaze správne.

ZUZKA JANKOVIČOVÁ

Chcel by som byť vojakom, pretože je tam veľmi vysoký plat. Aj keď prídem o život, peniaze idú manželke a sú dvojnásobne zvýšené. A ešte posledná výhoda je, že tam stretnete veľa kamarátov z detstva. Nevýhody: môžem prísť o život, podmienky sú dosť drsné a veliteľ tábora bude veľmi, ale veľmi prísny.

RADOVAN HARŠÁNI

Neviem, či chcem byť presne toto, ale zatiaľ si myslím, že by som mohla byť zverolekárka, pretože som vždy chcela pomáhať zvieratám. Nevýhoda je, že niektorých zvierat (pavúky atď.) sa bojím. Výhoda je, že keď nejaké zviera zachránim, tak budem mať dobrý pocit. Keď nájdem nejaké zviera na ulici, odveziem ho do útulku alebo ošetrím.

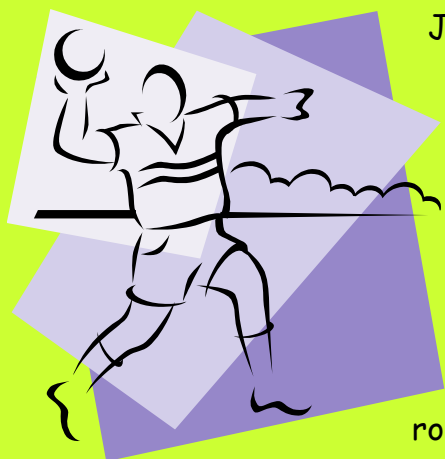
Ja sa v blízkosti zvierat cítim uvoľnenejšia. Nechcela by som byť predavačka, lebo sa môžem stretnúť so zlodejmi a musela by som sa učiť matematiku a tú ja veľmi neviem. Ale ešte jedna nevýhoda zverolekárky. Musím ísť na vysokú školu a mať titul. Ale pre zvieratá to spravím s radosťou.

LAURA ŽELIPSKÁ

Plusy mojej vysnívanej práce sú: cestuje sa do rozličných krajín sveta, napríklad Malajzia. Nevýhoda je, že by naše lietadlo mohlo havarovať. Skrátka, chcel by som byť športovým redaktorom. Športový redaktor chodí napríklad na Ligu majstrov alebo na olympiádu. Hlásí skoro všetky športové zaujímavosti. Niekedy dokonca robí interview so slávnymi osobnosťami športu. Na väčšie podujatia chodia spolu viacerí. Nechcel by som byť hokejistom, lebo sa mi prihodí otras mozgu a budem musieť ukončiť kariéru ako Eric Lindros.

SIMON ŠPERGL

Ja by som chcela profesionálne hrať hádzanú. Je to môj sen od prvej triedy. Výhoda je, že sme v telke. Potom, že nám za náš koníček platia. Nevýhoda je, že pracujeme skoro každý deň a nemôžeme byť s rodinou, lebo stále cestujeme. Keďže som dievča, musela by som byť na materskej až tri roky a musela by som mať na chvíľu od hádzanej pauzu. A to by ma zabilo. Už keď som nemohla mesiac cvičiť a hrať, bolo to na nevydržanie. Nechcela by som byť upratovačkou a už vôbec nie učiteľkou. Musela by som sa každú noc bifliť a mne vadí už keď si musím robiť úlohy.

NIKOLA PAVLÍKOVÁ

BÁSEŇ PRE MAMU

Keďže sa blíži sviatok všetkých matiek, piataci sa rozhodli, že tým svojim venujú drobný darček v podobe básničky.

Maminky dnes sviatok
majú,
deti im už pripravujú,
makovníček makový
a či čajík voňavý.
Moja mama dobrá je,
svoje srdce mi daruje.
Krásne očka modručké
ako slivky sladučké.
Moja mama super je,
preto ma vždy miluje.

A. HREBEŇOVÁ

Moja milá mamička,
červené máš líčka.
Veľmi mi tak pomáhaš,
ded' perinkou ma zakrývaš.
Si vždy trpezlivá,
máš ma rada ako nik.
Moja mamka hnedé oči
má,
a ja ich tiež také mám.
Toto je tá moja mama,
vidno, že má ma tak rada.

H. BARTALOVÁ

Mám rada moju mamu,
moju mamu Jarmilu,
Krásne oči zelené má,
rada mi srdiečko svoje dá.
Čierne vlasy ona má
dlhé asi ako ja,
rada nosí okuliare
celkom rada sa maľuje.
Je krásna ako slniečko,
rozdá všetkým svoje
srdiečko.

V. DANADOVÁ

Moja mama mamička,
bozkáva ma na líčka.
Prídem za ňou do práce,
na kakao horúce.
Ráno ma budí do školy,
ešte sa mi pletú nohy.
Keď prídem zo školy,
Zavolá „Sprav si úlohy!“
Moja mama mamička,
bozkáva ma na líčka.

S. BOREKOVÁ

SILVIA KUČERKOVÁ MAMA

Vie o nás všetko.
viac, než mnohí iní
a napriek tomu nikdy nesklame.
A nespomína dlho na prečiny.
O kom to vravím?
Predsa o mame.

Mama.
Ten človek, čo najdlhšie mlčí,
keď ublížia mu jeho najbližší.
Po každom páde znova chodiť
učí.
Po každom plači znova utíši.

Mama.
Tá večná diakonka skromná.
Vyperie, žehlí, sedí nad šitím.
Takejto službe nič
sa nevyrovná.
No iný život bol by nebytím
pre ňu, čo trpne pre každý
náš krôčik.
A dá aj to,
čo sama postráda.
Srdcom je pri nás,
kam nevidia oči.
Nechce nás stratit'.
Veľmi nerada.

Preto sa bojí snád' viac,
než by chcela.
Hádam viac,
než my sami o seba.
Snád' myslíme si,
že by nemusela
a že nám tol'kej lásky netreba.

Nech neradí
a nech sa nevyzvedá.
A vtedy mnohý z nás
sa poraní,
keď rady matky
za lesk sveta predá.
Mama vždy chcela iba ochrániť.

Potom snád' tuší utajenú bolesť
ukrytú hlúpo
za drzosť a chlad.
Pridobre pozná naše srdce holé.
Mama.
Ten človek, čo vždy vie
mať rád.

Prečo to mnohý
prineskoro zistí?
Prečo sa stala
mnohým privšedná?
Tak ako breza
so šumiacim lístím,
tak ako svetlo každuckého dňa.
Tak samozrejmé,
že ho nevnímame.
A zabúdame zaň i d'akovať.
Ale aj jasný

musí zhasnúť plameň
a po lete raz príde inovat'.

Tak vážme si ich,
kým sú medzi nami.
A prosme Boha,
nech bdie pri nich sám.
Veď by sme často
v svete boli sami
bez našich dobrých
milujúcich mám.

A tým z nich, Bože,
čo už s nami nie sú,
a ktoré kryje
tichá čierna zem,
ktorým len sám vieš
správnu adresu,
tým pošli od nás tiché - ĎAKUJEM.

Deň Matiek

Časopis vydáva: ZŠ Rohožník, Rohožník č. 399, 906 38,

www.zsrohoznik.sk

Šéfredaktor: Viktória Lieskovcová; Predseda redakčnej rady: Paulína
Vinceková

Periodicita: občasník; Ročník: druhý; Dátum vydania: 5. 5. 2014